

Un futur i una esperança

TREBALLAR, PER LA SEVA PART, EN LA RENOVACIÓ DE L'ESGLÉSIA I PARTICIPAR EN LA NOVA EVANGELITZACIÓ, TAL ÉS EL CARISMA DE LA COMUNITAT DE L'EMMANUEL A L'ESGLÉSIA AVUI.

El Concili Vaticà II va ser una nova Pentecosta sobre l'Església i, quinze anys més tard, en el capítol introductori de la seva exhortació apostòlica sobre els laics, Joan Pau II va escriure: "Als nostres dies, en la renovada efusió de l'Esperit de la Pentecosta que va tenir lloc amb el Concili Vaticà II, l'Església ha vist madurar en ella un sentiment més viu de la seva naturalesa missionera i, en un moviment d'obediència generosa, a tornat a escoltar la veu del seu Senyor que l'envia al món com "sagrament universal de Salvació". Aquesta crida no s'adreça només als Pastors, als sacerdots, als religiosos i a les religioses; sinó que s'estén a tots: també als fidels laics, ells són cridats personalment pel Senyor, de qui reben una missió en favor de l'Església i del món" (Christifideles Laicii, No 1).

Durant el segle XX, l'Església mai no ha deixat de qualificar la paraula "renovació" d'adjectius: litúrgica, bíblica, ecumènica, teològica, del laïcat, conciliar, carismàtica, etc... Aquestes diverses renovacions, aïlades i successives, han esdevingut interdependents i obren en l'actualitat en l'església en profunditat, la revitalitzen des de l'Interior en aquesta altra renovació en que ella comença a fer l'experiència, la de l'apostolat i la missió segons el concepte de la Nova Evangelització tan estimada pel Papa Joan Pau II. "Duc in altum, avanceu

mar endins" ens diu al començament del tercer mil·lenni. I l'Església es posa en efecte a redescobrir progressivament que ella no ha estat fundada sobre el Crist una vegada per totes sense que hagi de néixer constantment com a cos orgànic animat per l'Esperit Sant (CF. Dominum et Vivificantem i Redemptoris Missio).

Una nova Pentecosta sobre l'Església

En aquest sentit es troba el veritable significat de l'efusió de l'Esperit tal com s'exposa de forma precisa en el Catecisme de l'Església catòlica: el do constantment renovat de l'Esperit Sant a l'Església, com al mati de la Pentecosta, pel Pare i el Fill. I aquest do de l'Esperit no fa sinó actualitzar constantment - en el misteri de la sacramentalitat de l'Església - el del baptisme que ens submergeix en el foc alliberador de l'Amor Trinitari, que fa passar de la mort a la vida, incorpora al Crist i revela l'amor del Pare. L'efusió de l'Esperit és també una experiència espiritual tant per a desitjar com per a ésser acollida, per a demanar com per a rebre, ja que permet descobrir i viure la llibertat sobirana de l'Esperit. Que l'Esperit sigui la nostra vida, va escriure ja Sant Pau... La Comunitat de l'Emmanuel neix del desig d'unes quantes persones, al voltant de Pierre Goursat i de Martine

Laffitte d'encarnar aquesta experiència de la Pentecosta. No van dir: «Anem a fundar una comunitat» sinó: «Anem a viure en comunitat». I, en fer-ho, van començar a acollir -molt pobrament i molt simplement- el carisma mateix de l'Emmanuel. Llavors va produir-se un retrobament, una osmosi entre la gràcia de Déu i el terreny cultural i sociològic de l'època:

- Gràcia de Déu, ja que veiem, des del començament dels Actes dels Apòstols, que la formació de la primera comunitat cristiana de Jerusalem segueix immediatament l'esdeveniment de la Pentecosta. El fet comunitari ("Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat" o "Que siguin u, Pare, com tu i jo som un") és el signe i l'instrument, en una paraula, el Sagrament de l'encarnació, personal i social, del do de l'Esperit en la vida dels cristians i del món.

- Terreny cultural i sociològic de l'època, ja que al principi dels anys 70 el fet comunitari tenia molt de sentit: la Comunitat de Lanza del Vasto, la Comunitat de l'Arca de Jean Vanier, les cases de caritat, algunes experiències al voltant de Marcel Légaut i altres; però també el moviment de les comunitats de hippies i les utopies comunitàries de després del maig de 1968. En aquesta època, decidir viure en comunitat era una forma de compromís per viure les conviccions el més autènticament possible.

© Étienne Villemain

Viure la fe, l'esperança i l'amor torna a donar als altres la fe, l'esperança i l'amor.

Avui, continuar existint veritablement com una comunitat representa un desafiament, una gràcia i un avantatge considerable. Deu anys després dels seus inicis, la Comunitat de l'Emmanuel va rebre els seus estatuts per part de l'Església: diocesans en un principi (l'Església va reconèixer la catolicitat del que es vivia allà), i després, deu anys més tard, pontifical (l'Església reconegué que el seu carisma era un do de Déu, una manifestació de l'Esperit per a l'Església universal). Va viure els seus primers anys de vida en el moviment "carismàtic", però per sobre de tot plenament catòlica, Pierre Goursat i alguns altres van doncs voler:

- "Encarnar" aquesta renovació: en la vida comunitària, la preocupació pels pobres i l'evangelització;

- "Catolicitzar" aquesta renovació: en el redescobriments dels sacraments i la litúrgia, en una veritable devoció a Maria, i en el rebuig d'un cert ecumenisme fusionista i confús;

- "Aprofundir" aquesta renovació: en la vida d'oració i la santificació del dia a dia, en una formació teològica, bíblica, espiritual i històrica simple però adaptat a la condició dels laics en el món. Viure cada dia de les gràcies de l'adoració, de la compassió i de l'evangelització del carisma de l'Emmanuel, tant si s'és laic, sacerdot o consagrat en el celibat, catòlic arrelat o simplement si s'està recomençant, viure del misteri de Crist i de l'Església, és a dir, les gràcies del baptisme i de la confirmació "re actualitzades" des de l'interior en l'experiència d'una conversió al Crist i en

la gràcia d'una nova Pentecosta personal, d'un foc alliberador, renovador i missioner. És en aquesta experiència de l'efusió de l'Esperit Sant que l'Emmanuel esdevé un carisma en l'Església, Cos de Crist, segons la definició que ens dona San Pau: «En cadascú la manifestació de l'Esperit es donada per al bé comú.» (1 Cor 12, 7). Perquè, després d'una trentena d'anys, tant en la seva carn com en la seva història, l'Emmanuel ha vist un retrobament sorprenent fins i tot profètic, entre les dimensions carismàtica i institucional del misteri de l'Església. D'altra banda, un dels signes del seu caràcter plenament catòlic es també, des dels seus inicis, que ha estat -i segueix sent- el lloc d'eclosió, de maduració i de consolidació de nombroses vocacions sacerdotals.

La dimensió comunitària ens permet recolzar-nos els uns en els altres en la fe i en l'evangelització.

«Obriu-vos als dons de l'Esperit!»

Aquest carisma de l'Emmanuel és per rebre'l i exercitar-lo en l'Església per anunciar l'Evangelí en un món que està ferit i, sovint trencat; un món que ha perdut el rumb i les seves arrels. És en aquest món on l'Església té, avui com ahir, la missió de portar al Crist. I no és fàcil, ser i seguir essent cristià en aquest entorn totalment nou i potencialment molt desestructurant! En una Església, almenys a França

i a Europa, que sofreix i que envelleix, la comunitat pot, per la seva part, aportar alegria i esperança, simplement a través del que ella és i del que viu, en l'entusiasme de la fe i en la fidelitat a aquest carisma únic i específic. Tenir confiança en el futur de l'Església i el cristianisme és, sens dubte, un dels trets més grans del carisma de l'Emmanuel: viure la fe, l'esperança i l'amor torna a donar als altres la fe, l'esperança i l'amor.

Amb motiu de la Pentecosta de 2004, Joan Pau II va convidar els membres dels moviments eclesials i comunitats noves a una trobada d'oració a fi d'oferir un testimoni de la diversitat de carismes en l'Església. La idea del Papa era renovar l'experiència de la Pentecosta de 1998, quan per primera vegada, 300.000 representants d'aquests nous moviments i comunitats es van reunir a la Plaça de Sant Pere a Roma. «Va ser una sorprenent epifania de la unitat de l'Església, en la riquesa i la diversitat dels carismes», va recordar Joan Pau II. «El que vaig observar llavors, ho repeteixo avui amb força: els moviments eclesials i les noves comunitats són una resposta providencial suscitada per l'Esperit Sant a la demanda actual de Nova Evangelització per la qual necessitem cristians madurs i comunitats cristianes vives».

El Papa també va saludar als membres de la Renovació Carismàtica Catòlica, «Gràcies a ella, va dir, molts cristians han redescobert la Pentecosta com una realitat viva i present en la seva vida diària... Donat que l'espiritualitat de la Pentecosta s'escampa en l'Església com una nova onada d'oració, de santedat, de comunió i d'anunci... Jo us dic: Obriu-vos amb docilitat als dons de l'Esperit! Acolliu amb reconeixement i obediència els carismes que l'Esperit mai deixa de concedir! No oblideu que tot carisma és donat per al bé comú, és a dir, per al benefici de tota l'Església!»

Treballar, per la seva part, en la renovació de l'Església i participar en la Nova Evangelització, tal és el carisma de la Comunitat de l'Emmanuel en l'Església avui. El seu futur i la seva esperança també.

Charles-Éric Hauguel